

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

תמורה-ולד חטאת		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מאי טעמא לא תני להו גבי הדדי?												ג
רישא - פסיקא ליה, וסיפא לא פסיקא ליה.												ג
למה לי למיתנייה גבי מעילה, למה לי למיתנייה גבי תמורה?												ג
תנא הכא תמורה, ואידי דתנא תמורה - תנא נמי מעילה ואידי דתנא גבי מעילה מעילה - תנא נמי תמורה.												ג
חטאת שעברה שנתה - רואין אותה כאילו עומדת בבית הקברות ורועה.	ריש לקיש:											ג
ושעברה שנתה, ושאבדה ונמצאת בעלת מום, אם כיפרו בעלים - מתה	תנן:											ג
תיובתא דריש לקיש												ג
כי קתני מתה - אאבדה ונמצאת בעלת מום.	אמר לך - ריש לקיש:											ג
אם עד שלא כיפרו הבעלים - תרעה עד שתסתאב	אי הכי, אימא סיפא:											ג
הכי קאמר: או שאבדה ונמצאת בעלת מום עובר, אם אחר שכפרו בעלים - מתה, אם קודם שכיפרו בעלים - תרעה עד שתסתאב במום קבוע, ותימכר	רבה:											ג
שתי תשובות בדבר, חדא - דאם כן ישמור מיבעי ליה למיתני ועוד שעברה שנתה למאי הלכתא קתני לה?	רבא:											ג
הכי קתני, עברה שנתה ואבדה, או אבדה ונמצאת בעלת מום, אחר שכיפרו הבעלים - מתה, קודם שכיפרו הבעלים - תרעה עד שתסתאב ותימכר.	אלא אמר רבא:											ג
וצריך למיתני אם אבדה גבי עיברה שנתה וצריך למיתני אבדה גבי בעלת מום, דאי תנא גבי עיברה שנתה - הוה אמינא: התם הוא דמהניא לה אבדה - משום דלא חזיא למילתה, אבל בעלת מום - דאי לא מומא חזיא, אימא לא תהני ליה אבדה ואי תני גבי בעלת מום, התם הוא דמהניא לה אבדה - משום דלא חזיא להקרבנה. אבל עיברה שנתה דחזי להקרבנה - אימא לא תהני לה אבדה, צריכא.												ג
ומי אמר רבא הכי?												ג
אבידה דלילה לא שמה אבידה	והאמר רבא:											ג
לא דמי, אבידה דליליא - לא חזיא לא לגופה ולא לדמי, אבל הא - נהי דלגופה לא חזיא, לדמי חזיא.												ג
השני ירעה עד שיסתאב, וימכר ויפלו דמיו לנדבה, לפי שאין חטאת הציבור מתה	תנן:											ג
הא דיחיד - מתה												ג
בעלי חיים נדחין, וכשהוא מתכפר - בשני שבזוג שני מתכפר, ואיך קמא - הוה ליה כי עיברה שנתה	וא"ר יוחנן:											ג
וטעמא - דציבור, הא דיחיד - מתה												ג
דחויין לחוד, ואבודין לחוד, מ"ט - אבודין דעתיה עליהון דילמא משתכחין, דחויין - לא הדרי מתחזיין.	אמר לך: [רבא]											ג
אבודה דלילה לא שמה אבודה.	גופא, אמר רבא:											ג
אליבא דמאן?												ג
אילימא אליבא דרבנן												ג
מאי אריא אבודה דלילה? אפי' אבודה דיום נמי דאמרי רבנן: אבודה בשעת הפרשה - רועה.												ג
ואלא אליבא דרבי - עד כאן לא קאמר רבי אלא אבידה דיום, אבל אבידה דלילה - אפי' רבי מודה דלרעייה אזלא.												ג
איבעית אימא: לעולם אליבא דרבנן, והכא במאי עסקינן - באבדה בשעת כפרה, עד כאן לא קאמרי רבנן אבדה בשעת כפרה - מתה אלא היכא דעיקר אבידתה ביום, אבל היכא דעיקר אבידתה בלילה - לא.												ג
נקטינן, אבידה - ולא גנובה, אבידה - ולא גזולה.	אביי:											ג
היכי דמי אבידה?												ג

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story	מימרא- statement † קושיא- challenge ‡ שאלה- question ! תירוץ- answer ■ ראייה- proof
מקרא- key:	

תמורה-ולד חטאת		Talmud Navigator														
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ				
אפילו אחת בעדרו, ואפילו אחת באחת.	ר' אושעיא:										◆	!	◇	כב:		
אחורי הדלת.	ר' יוחנן:										◆	!	◇	כב:		
היכי קאמר? אחורי הדלת הוא - דליכא דקא חזי לה, אבל אבראי דאיכא דחזי לה - לא הויא אבודה, או דילמא: אחורי הדלת דאי מהדר אפיה חזי לה - הויא אבודה, וכל שכן אבראי, דלא קחוי לה	איבעיא להו:											^		כב:		
תיקו.												■		כב:		
גמרינן, אבודה ממנו ולא מרועה - לא הויא אבודה, וכ"ש אבודה מרועה ולא אבודה ממנו.	רב פפא:												■	◇	כב:	
אבודה ממנו ומרועה, ואחד בסוף העולם מכיר בה, מאי?													^	כב:		
תיקו.													■	כב:		
אבודה בכוס מהו?	בעי רב פפא:												^	◇	כב:	
אליבא דמאן?													^	כב:		
אילימא אליבא דרבי													!	כב:		
האמר אבודה בשעת הפרשה - מתה													‡	כב:		
אלא כי קמיבעיא ליה אליבא דרבנן, מי אמרינן: כי אמרי רבנן בשעת הפרשה רועה קודם שיקבל דמה בכוס, אבל הכא - סבירא להו, כל העומד לזרוק - כזרוק דמי, או דלמא: כמה דלא אזוריק דם - כי אבדה בשעת הפרשה דמיא, ורעיא?													!	◇	כב:	
לעולם אליבא דרבי, כי קמיבעיא ליה - כגון שקיבל דמה בשתי כוסות ואבד אחד מהן: ואליבא דמאן דאמר כוס עושה חבירו דחוי - לא תיבעי לך, כי תיבעי לך אליבא דמ"ד כוס עושה חבירו שיריים ה"מ - היכא דאיתגהו לתרוייהו, דכל היכא דבעי זריק, אבל הכא - הא ליכא או דלמא לא שנא?	ואיכא דאמרי:												!	◇	כב:	
תיקו.													■	◇	כב:	
המפריש חטאת ואבדה, והקריב אחרת תחתיה, ואחר כך נמצאת הראשונה - תמות.													■	■	כב:	
המפריש מעות לחטאתו ואבדו, והקריב חטאת תחתיהם, ואחר כך נמצאו המעות - יוליכם לים המלח.													■	■	כב:	
המפריש מעות לחטאתו ואבדו, והפריש מעות אחרות תחתיהן, ולא הספיק ליקח חטאת מהן עד שנמצאות הראשונות - יביא מאלו חטאת, והשאר יפלו לנדבה													■	■	כב:	
המפריש מעות לחטאתו ואבדו, והפריש חטאת תחתיהן, לא הספיק להקריבה עד שנמצאו המעות והרי חטאת בעל מום - תמכר, ויביא מאלו חטאת, והשאר יפלו לנדבה.													■	■	כב:	
המפריש חטאת ואבדה, והפריש מעות תחתיה, ולא הספיק ליקח מהן חטאת עד שנמצאו חטאתו והרי היא בעלת מום - תמכר, ויביא מאלו חטאת, והשאר יפלו לנדבה.													■	■	כב:	
המפריש חטאתו ואבדה, והפריש אחרת תחתיה, לא הספיק להקריבה עד שנמצאת הראשונה והרי שתיהן בעלת מום - ימכרו, ויביא מאלו חטאת, והשאר יפלו לנדבה.													■	■	כב:	
המפריש חטאת ואבדה, והפריש אחרת תחתיה, לא הספיק להקריבה עד שנמצאת הראשונה והרי שתיהן תמימות - אחת מהן תיקרב חטאת, והשניה תמות - דברי רבי.	[רבי]												◆	■	כב:	
אין חטאת מתה - אלא שנמצאת מאחר שכיפרו הבעלים, ואין המעות הולכים לים המלח - אלא שנמצאו מאחר שכיפרו הבעלים.	חכמים:												◆	■	כב:	
המפריש חטאת, והרי היא בעלת מום - מוכרה ויביא בדמיה אחרת	[ת"ק]												◆	■	כב:	
אם קרבה שניה עד שלא נשחטה - תמות, שכבר כיפרו הבעלים.	ר"א בר"ש:												◆	■	כב:	
טעמא - דהקריב אחרת תחתיה, הא לא הקריב אחרת תחתיה - רועה, מני - רבנן היא, דאמרי אבודה בשעת הפרשה - רועה													■	◇	כב:	
המפריש מעות לחטאת, ואבדו והפריש אחרים תחתיהם - יביא מאלו ומאלו, והשאר יפלו לנדבה	אימא סיפא:												■	‡	◇	כב:
טעמא - מאלו ומאלו, הא הביא מאחד מהן - השני יוליכו לים המלח, אתאן לרבי דאמר אבודה בשעת הפרשה - מתה													‡		כב:	
רישא רבנן וסיפא רבי													‡		כב:	
הניחא לרב הונא													!		כב:	